

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 3137/22

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופטת י' וילנר

העותרים: ג'ראד ו-15 אח' [REDACTED]

נ ג ד

המשיבים: 1. המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון
2. היועץ המשפטי לאזור יהודה ושומרון

עתירה למתן צו על-תנאי

תאריך הישיבה: כ"ד באייר התשפ"ב (25.5.2022)

בשם העותרים: עו"ד נאסר עודה

בשם המשיבים: עו"ד יונתן ציון מוזס; עו"ד אבי טוויג

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. העתירה שלפנינו, מכוונת כלפי צו החרמה והריסה של דירת מגורים, שבה התגורר מחבל שביצע פיגוע ירי רצחני על רקע לאומני, אשר במהלכו נרצחו 3 אנשים חפים מפשע, ונפצעו נוספים. הדירה ממוקמת בקומה הרביעית, בבניין בן 7 קומות (הקומה העליונה באמצע בנייה), בתחומי העיר ג'נין (להלן: הדירה).

2. בבוקרו של יום חמישי, 7.4.2022, חדר המחבל, רעד פתחי זידאן חאזם, לתחומי ישראל, דרך פרצה בגדר ההפרדה, והגיע לאזור העיר אום אל-פחם. בהמשך, בסביבות השעה 10:15, לאחר שהסתייע בתחבורה ציבורית, הגיע לעיר יפו, שם שהה באזור כיכר השעון, עד השעה 18:35. משם פנה המחבל למרכז העיר תל אביב, ובשעה 19:00 בערך הגיע לרחוב דיזנגוף, והחל לשוטט בו עד השעה 20:58, אז התמקם בסמוך לבר 'אילקה',

והחל לירות אל עבר האנשים שבילו במקום, במטרה להרוג. כתוצאה מהירי, נרצחו שלושה אנשים – תומר מורד ז"ל, איתם מגיני ז"ל וברק לופן ז"ל – ואנשים נוספים נפצעו בדרגות פציעה שונות.

3. לאחר שסיים את מסע הטרור הרצחני, נמלט המחבל מהמקום, ושב לאזור 'כיכר השעון' ביפו. בבוקר יום ששי, לאחר מרדף ממושך, איתרו כוחות הביטחון את המחבל, ובשעה 5:21, בחילופי-ירי עם אנשי הביטחון, חוסל המחבל.

4. בתום תחקור, ולאחר בחינת המידע שנאסף, נמצא כי הדירה מצויה ככל הנראה בבעלותו של המחבל, אשר התגורר בה בגפו. הדירה ממוקמת בקומה הרביעית, בבניין בן 7 קומות, והיא חולקת קירות משותפים, עם שתי דירות נוספות באותה קומה.

5. נוכח נסיבות הפיגוע הקשה והרצחני, וכדי להרתיע מפגעים פוטנציאליים נוספים, החליט המשיב 1, מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, בהמלצת שירות הביטחון הכללי, ועל דעת היועצת המשפטית לממשלה ופרקליט המדינה, להפעיל את סמכותו שלפי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: תקנות ההגנה), כלפי דירת המגורים של המחבל.

6. ביום 26.4.2022 נתלתה על הדירה הודעה, בערבית ובעברית, בדבר כוונת המפקד הצבאי להחרים ולהרוס את הדירה. בהודעה פורטו הנימוקים להפעלת הסמכות, וצוין כי כל אדם שצפוי להיפגע מהריסת הדירה, רשאי להגיש השגה על כך למפקד הצבאי, עד יום 2.5.2022 בשעה 9:00. ביום 1.5.2022, בעקבות הודעה זו, הגישו השכנים המתגוררים בבניין – העותרים 1-15 – השגה כאמור, בטענה כי "הריסת הדירה האמורה תגרום נזקים כבדים לדירות הסמוכות ולתשתית הבניין בו מתגוררים כ-20 משפחות מרובות נפשות, שאין בינם לבין האירוע הנטען כל קשר".

7. ביום 3.5.2022 – נדחתה ההשגה. תחילה צוין, כי המפקד הצבאי מצא, נוכח חומרת מעשיו של המחבל, והצורך בהרתעת מפגעים פוטנציאליים מפני ביצוע פיגועים רצחניים דומים, כי "הריסת דירת המחבל היא צעד מידתי ואף הכרחי בנסיבות העניין". הודגש, כי החלטה זו נותרה על מכונה, גם לאחר שהמפקד הצבאי בחן את הטענות שהועלו במסגרת ההשגה. זאת, שכן הטענה לפגיעה קשה בשכני המחבל, שאינם קשורים למעשה הנפשע – איננה 'כצעקתה'. הובהר, כי ההריסה צפויה להתבצע באופן מקצועי, כירורגי ומידתי, שלא יביא לפגיעה משמעותית בשכנים. לכל היותר צפוי להיגרם נזק קל, בסבירות נמוכה. את דבריהם אלה, תמכו המשיבים בחוות דעת הנדסית. עיון בחוות

דעת זו מלמד, כי אמנם, ההריסה מתוכננת להתבצע באמצעות 'חבלה חמה' משולבת באמצעים מכניים, או באמצעים מכניים בלבד, וכי לא ניתן לשלול היתכנות לנזק למבנה עצמו, הן לרכיבים קונסטרוקטיביים, הן לרכיבים שאינם קונסטרוקטיביים. לצד זאת הודגש, כי "ננקטים מידב הפעולות הקפדניות בשלב התכנון ההנדסי והביצוע (כולל בקרה בשטח ע"י [המהנדס]) כך שההריסה תהיה בעלת מאפיינים ממוקדים ונשלטים שמביאים לרמה וסבירות נמוכים לנזק" (ההדגשה הוספה – נ' ס'). עוד צוין, כי יעשה מאמץ לפרק ולנתק תשתיות שעלולות להיפגע כתוצאה מההריסה, באופן שימנע את הפגיעה בהן, וכי יעשה מאמץ לפרק את הזוגיות המורכבות בסמוך, כדי למנוע פגיעת-הדף. בנוסף, הומלץ לפנות רכוש וחפצים שבירים או רגישים מן הדירות הסמוכות, טרם ביצוע פעולות ההריסה. נוכח האמור הבהירו המשיבים, כי בשל הצורך לבצע את ההריסה למטרת הרתעה, ובהינתן מידתיות הנזק שיכול להיגרם למבנה, ברמה נמוכה ובהסתברות נמוכה – לא נמצא מקום לקבל את ההשגה. למענה צורף צו החרמה והריסה, וצוין כי הוא לא יבוצע לפני יום 8.5.2022 בשעה 18:30. בהמשך, בעקבות פניית ב"כ העותרים, נדחה מועד ביצוע הצו, עד יום 10.5.2022.

8. העותרים סרכו להשלים עם תשובה זו, וביום 10.5.2022 הגישו את העתירה דנן, ובה ביקשו להורות למשיב 1 לבוא וליתן טעם, מדוע לא ימנע מהפעלת סמכותו שלפי תקנה 119 לתקנות ההגנה, ביחס למבנה שבו ממוקמת הדירה, ולחלופין מדוע לא יבוצע הצו באופן שונה – אם על דרך הצמצום, אם על דרך האטימה – כדי למזער את נזקם. עוד התבקש המשיב 1, ליתן טעם מדוע לא ימנע מהפעלת סמכותו באופן לא מידתי, "באמצעות 'חבלה חמה' משולבת אמצעים מכניים' העלולה בסבירות גבוהה לגרום נזקים משמעותיים לדירות הצמודות וליתר דירות העותרים במבנה". את עיקר טענותיהם, מיקדו העותרים בפגיעה שצפויה להיגרם לדירות האחרות במבנה, כתוצאה מההריסה. לטענת העותרים, מימוש ההריסה, כלפי דירה הממוקמת בלב בניין מגורים מרובה דירות, הריה ענישה קולקטיבית ופסולה, שאינה עומדת במבחני המידתיות. את טענתם זו, תמכו העותרים בחוות דעת הנדסית מטעמם, שבה צוין כי ההריסה המתוכננת עלולה להביא לפגיעה קשה בקונסטרוקציה של הבניין, במערכותיו, ביציבותו, ובאטימותו. העותרים הוסיפו וטענו, גם כלפי עצם הפעלת הסמכות לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה. לצד כל זאת, ביקשו העותרים להורות על מתן צו ביניים, שימנע את מימוש צו ההריסה, עד לאחר בירור העתירה.

9. בתגובת המשיבים, שהוגשה ערב הדיון, נטען מנגד, כי דין העתירה להידחות, בהעדר עילה להתערבות שיפוטית בהחלטת המפקד הצבאי, אשר ראה לנכון להוציא את צו החרמה וההריסה, לאחר ששקל את מכלול השיקולים הנדרשים. המשיבים הרחיבו

בתגובתם, לגבי הנחיצות שבהוצאת צו ההריסה, ולגבי ההלכה הפסוקה שנקבעה על-ידי בית המשפט, בכל הנוגע לעצם הפעלת הסמכות שלפי תקנה 119 לתקנות ההגנה. עוד התייחסו המשיבים בתגובתם, לטענתם העיקרית של העותרים, כי ההריסה עלולה לגרום נזק כבד לדירותיהם, ולעניין זה הבהירו, כי דרך ביצוע צו ההריסה מסורה לשיקול דעתו הרחב של המפקד הצבאי, אשר קבע את דרך הפעולה לאחר ששקל את מכלול הנסיבות באופן פרטני, בראי חוות הדעת ההנדסית שהוצגה לו. זאת, במטרה למנוע ככל הניתן את הנזק שעלול להיגרם לדירות האחרות במבנה, ובכפוף לשיקולים מבצעיים נוספים. לדעת המשיבים, בהינתן שיקול הדעת הרחב המסור בכגון דא למפקד הצבאי, ובפרט נוכח המעורבות המקצועית העמוקה של המהנדס נותן חוות הדעת, לא קמה כל הצדקה להתערבות שיפוטית.

10. ביום 25.5.2022 התקיים דיון על-פה בעתירה, ובמהלכו שבו ב"כ הצדדים על טענותיהם שבכתב. בפתח הדיון, הדגיש ב"כ העותרים, כי העתירה מתמקדת במתכונת ההריסה, ובנזק שעלול להיגרם לדירות השכנים, ולא בטענות עקרוניות-כלליות, לגבי עצם הפעלת הסמכות המעוגנת בתקנה 119 לתקנות ההגנה. ואכן, הדיון כולו התמקד בדרך ביצוע ההריסה, ובנזק ההיקפי שיכול להיגרם לדירות אחרות, כתוצאה מפעולה זו. בין היתר הובהר, כי נשקלה גם אפשרות לנקוט אמצעים חלופיים, אך עמדת המפקד הצבאי היתה, כי הריסה, שהיא בלתי-הפיכה במהותה, יוצרת אפקט הרתעה ברמה גבוהה יותר מאשר אטימה. על כן, משנמצא כי הדבר אפשרי בנסיבות העניין, וכי הנזק הצפוי לדירות אחרות, הוא ברמה נמוכה ובסבירות נמוכה, יש לפנות לדרך ההריסה, כדי לייצר הרתעה משמעותית יותר. בהמשך קיימנו, בהסכמה, דיון בדלתיים סגורות, במעמד צד אחד, שבמהלכו שמענו הסברים מפי המהנדס נותן חוות הדעת, בין היתר לגבי עניינים חסויים, הנוגעים לכלים מבצעיים ולדרכי פעולה מבצעיות. בתוך כך גם שאלנו שאלות, וקיבלנו תשובות מפורטות ומנומקות. בתום הדיון הודענו לצדדים, כי העתירה נדחת לעיון, ופסק דין ינתן בהמשך.

דיון והכרעה

11. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים מזה ומזה, באתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות, בהעדר עילה להתערבותנו. כאמור לעיל, בעתירה זו, הממוקדת כל-כולה בשאלת הנזק שצפוי להיגרם לשכנים כתוצאה מן ההריסה, אין צורך להידרש לטענות העקרוניות, הנוגעות לעצם הפעלת הסמכות לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה. מה גם, שטענות אלה, כולן, נדונו והוכרעו, פעם אחר פעם בשורה ארוכה של פסקי דין, בהם גם כאלה שניתנו בעת האחרונה ממש (ראו למשל: בג"ץ 2770/22 חמארשה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (19.5.2022) (להלן: עניין חמארשה)). כפי שצינתי לא אחת: "לא

כל אימת שבית משפט זה דן בעתירה שעניינה תקנה 119 לתקנות ההגנה, יש להידרש מבראשית לנושא העקרוני של עצם הסמכות להוציא צווי החרמה והריסה על פי תקנה זו' (בג"ץ 8150/15 אבו ג'מל נ' מפקד פיקוד העורף (22.12.2015) פסקה 6 לפסק הדין של חברי, השופט י' עמית). כפי שציין המפקד הצבאי בתגובתו, טענותיהם של העותרים במישור העקרוני נדונו לא מכבר באופן מעמיק בבית משפט זה במספר פסקי דין, ונדחו. כך באשר לשאלת ההלימה שבין מדיניות הריסת הבתים לבין הדין הבינלאומי; כך באשר לשאלת יעילותה של מדיניות הריסת הבתים; נדרשתי לעניין זה גם בבג"ץ 8091/14 הנ"ל (בפסקאות 14-5). חוות דעת עדכנית מאת שירות הבטחון הכללי הוגשה לאחרונה, וממנה עולה ש'לאמצעי של הריסת בתים אכן יש ביסודו של דבר תכלית הרתעתית של ממש כלפי מפגעים פוטנציאליים, הנמנעים מפעולות טרור כאלה בשל חשש ההריסה' [...] כידוע, בקשה לקיים דיון נוסף בפסק הדין שניתן בבג"ץ 8091/14 הנ"ל, נדחתה בהחלטת הנשיאה מ' נאור בדג"ץ 360/15 מיום 12.11.2015 [...] נוכח האמור, אין הצדקה לשוב ולהידרש בגדרי פסק דין זה לטענות במישור העקרוני, ודין אפוא להידחות, תוך הפניה לאסמכתאות הנ"ל" (בג"ץ 1014/16 סקאפי נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פסקה 11 (28.2.2016)). וראו גם את האמור בבג"ץ 6826/20 דויקאת נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון (25.10.2020) (להלן: עניין דויקאת), שבמסגרתו התייחסתי בהרחבה לטענות העקרוניות-כלליות שהעלו העותרים, כלפי עצם הפעלת הסמכות המעוגנת בתקנה 119 לתקנות ההגנה.

12. נפנה אפוא לבחון את טענות העותרים, לגבי הנזק שצפוי להיגרם להם כתוצאה מביצוע ההריסה. אין ספק, כי תקנה 119 מעניקה למפקד הצבאי סמכות נרחבת עד מאוד, להחרים ולהרוס כל אימת שנמצא כי נעברה עבירה על תקנות ההגנה. ואולם, גם סמכות זו אינה בלתי-מוגבלת. בפסיקה הובהר, פעמים הרבה, כי על המפקד הצבאי לעשות שימוש בסמכותו-זו, באופן זהיר, מידתי ומצומצם, ולוודא כי פעולות ההחרמה וההריסה נעשות לתכלית ראויה, ועומדות במבחני המידתיות. בין היתר, עליו לוודא כי הפעולה הננקטת צפויה להגשים את המטרה שאותה מבקשים להשיג; כי הפגיעה אינה גולשת אל מעבר למינימום ההכרחי לצורך השגת המטרה; וכי מתקיים יחס ראוי בינה לבין המטרה העומדת ביסודה (ראו למשל: עניין דויקאת, פסקאות 21-22). מטרת התקנה אינה אלא הרתעה; לא ענישה. לשם כך, על המפקד הצבאי לאזן בין השיקולים השונים, כדי להביא לבסוף לתוצאה מאוזנת ומידתית, שתייצר הרתעה מקסימלית, תוך פגיעה מינימלית בחפים מפשע.

13. במקרה דנן, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים בקשב רב, ולאחר שנשמעו הסברי המהנדס בדלתיים סגורות ובמעמד צד אחד, כולל תשובות מפורטות ומנומקות לשאלותינו, באתי לכלל מסקנה כי החלטת המפקד הצבאי במקרה זה, אינה מצדיקה

התערבות שיפוטית. כפי שנטען בדיון מפי ב"כ המשיבים, המפקד הצבאי בא לכלל מסקנה, כי ההרתעה האפקטיבית ביותר, לשם הצלת חיי-אדם, תושג באמצעות הריסה, שאינה צפויה לפגוע באופן לא מידתי בשכנים, וכי אין להסתפק במקרה זה באטימה בלבד. החלטה זו נתקבלה, לאחר היוועצות מקצועית במהנדס מוסמך, אשר קבע, כאמור, כי אמנם קיימת היתכנות לנזק למבנה עצמו, אך "ננקטים מירב הפעולות הקפדניות בשלב התכנון ההנדסי והביצוע (כולל בקרה בשטח ע"י הח"מ) כך שההריסה תהיה בעלת מאפיינים ממוקדים ונשלטים שמביאים לרמה וסבירות נמוכים לנזק" (ההדגשה הוספה – נ' ס'). בהקשר זה הוסיף המהנדס וציין בחוות דעתו, כי "עשה מאמץ לפרק ולנתק תשתיות שעוללות להיפגע כתוצאה מההריסה, באופן שימנע את הפגיעה בהן, וכי "עשה מאמץ לפרק את הזגוגיות המורכבות בסמוך, כדי למנוע פגיעת הדף.

14. אמנם, העותרים טוענים מצדם, תוך הישענות על חוות דעת הנדסית מטעמם, כי הנזק הצפוי – עצום ורב, וכי החלטת המפקד הצבאי – איננה סבירה בעליל. ואולם, כידוע, ענייננו כאן בהליך של ביקורת שיפוטית מינהלית, וממילא אין די בהצגת חוות דעת נוגדת, כדי לסתור את החלטת הרשות המינהלית, על אחת כמה וכמה כאשר זו נסמכת על חוות דעת מקצועית מטעמה-שלה. בהקשר זה ממש נקבע, בכל הנוגע לחוות דעת 'מתחרות' בהליך המינהלי, כי "העדפת חוות דעת מומחה 'חיצוני' על פני חוות הדעת המקצועית של הרשות המינהלית, אינה מתיישבת עם אופיו של הליך הביקורת השיפוטית" (פסקה 19 לפסק הדין של השופט (כתוארו אז) ע' פוגלמן בעע"מ 2141/09 הועדה המחוזית המשותפת לתכנון ולבניה נ' אחל"ה איכות חיים לתושבי השרון (17.11.2010)). ישימים לענייננו גם דברי השופט א' שטיין בבג"ץ 4874/21 בן ארי בע"מ נ' רשות מקרקעי ישראל, פסקה 31 (06.02.2022): "ביקורת שיפוטית על החלטותיה של רשות מינהלית אינה משאירה מקום ל'קרב של מומחים' אשר מתנהל, לעתים, בבתי המשפט הרגילים בדונם בעניינים אזרחיים ופוליטיים. בכפוף לכללי ההתערבות הצרים והמוגדרים אשר נזכרים להלן, לעובדה שמומחה פלוני, מכובד ככל שיהיה, חולק על מומחי הרשות אין כל נפקות. זהו הכלל המשפטי היסודי לפיו אנו פועלים בבואנו לבחון את תקינותן של החלטות רשות. כלל זה עומד על שני נדבכים. ראשית, מחלוקת מומחים – ובפרט, חילוקי דעות בין מומחים כלכליים – היא בגדר דבר רגיל ושכיח [...]. שנית, וזאת העיקר: בבואה להפעיל את שיקול הדעת שהופקד בידיה מכוח דין, רשות שלטונית חופשית לאמץ לעצמה כל דעה מקשת הדעות המקובלות על המומחים, וכל אימת שהיא בוחרת דעה מקובלת. בית משפט זה, או בית משפט לעניינים מינהליים, לא יחליף את שיקול דעתה של הרשות בדעתו שלו ולא יתערב בהחלטתה, גם אם הדעה המקצועית עליה נסמכת הרשות עומדת במחלוקת כנה בין מומחים". אם כן, משלא עלה בידי העותרים להצביע על שיקולים רלבנטיים שלא נשקלו, ומשלא נטען כי שיקולים זרים באו במניין – חזקת התקינות המינהלית נותרה לעמוד על מכוונה, ואין בחוות הדעת מטעם העותרים כדי לסייע. ממילא, כבר מטעם זה, לא קמה הצדקה

להתערבותנו בשיקול דעתו הרחב של המפקד הצבאי; כפרט כאשר זה נתמך ביסודות מקצועיים.

15. מעבר לכך אוסיף, למעלה מן הצורך, כי לפנינו עמדו חוות הדעת מטעם העותרים מזה, וחוות הדעת מטעם המשיבים מזה, בעת שהצגנו שאלות למהנדס המשיבים. מטבע הדברים, מחמת החיסיון, לא ניתן לפרט, אך זאת אוכל לציין, כי תשובות המהנדס לשאלותינו, הניחו את דעתנו. בהקשר זה נקבע, בבג"ץ 7961/18 נעאלווה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 22 (6.12.2018), כדברים האלה: "באשר לחוות הדעת ההנדסית שהוגשה על ידי העותרים, והמטילה ספק באפשרות לבצע את צו ההריסה ללא פגיעה משמעותית בקומה השנייה, נחה דעתי שחוות הדעת המשלימה שהגישו המשיבים, עונה על טענות העותרים בעניין זה. חזקה על הרשות כי תבצע את צו ההריסה בזהירות ובמקצועיות הנדרשים, ואין לנו טעם לפקפק בחוות דעת המהנדס מטעם המשיבות לפיה הדבר בר ביצוע מבחינה הנדסית". גם בעניין חמארה נקבעו דברים דומים: "באשר לטענות העותרים בנוגע לאופן ההריסה – נקודת המוצא היא שהדרך שבה יבוצע הצו מסורה לשיקול דעתו הרחב של המפקד הצבאי והגורמים המקצועיים מטעמו [...] העותרים העלו טענות בדבר ריבוי מקרים שבהם נגרם נזק בלתי מתוכנן למבנים סמוכים בשל הבחירה לממש את הצו בדרך של 'הריסה חמה'. בדיון שהתקיים במעמד צד אחד שמענו את המהנדס מטעם המשיבים אשר הבהיר 'ברחל בתך הקטנה' את הצעדים המדוקדקים הננקטים כדי להבטיח, במידה רבה ככל האפשר, כי לא יגרם נזק בלתי מתוכנן למבנים שאינם מיועדים להריסה. כמו כן הובהר כי מתקיים הליך של בקרה ושל תחקור במקרה של נזק כאמור וכי טענות העותרים בדבר נזקים משמעותיים שנגרמו לבתים סמוכים במקרים רבים בעבר – אינן מוכרות למשיבים ולא הובאו לידיעתם. ומכל מקום – משעה שהתרשמנו כי גורמי המשיבים נוקטים בצעדים מתאימים למניעת נזק פוטנציאלי כאמור במקרה דנן, חזקה כי הם יפעלו כך ואיני סבורה כי קמה הצדקה להתערב בשיקול דעתו של המפקד הצבאי ושל גורמי המקצוע מטעמו בעניין זה" (שם, פסקה 22). בנסיבות העניין דנן, גם מטעם זה לא קמה הצדקה להתערבותנו.

16. אשר על כן, משנמצא כי המפקד הצבאי העמיד לנגד עיניו את כלל השיקולים, לכאן ולכאן, ומשלא נטען לפנינו, וממילא גם לא הוכח, כי נשקלו שיקולים זרים, סבורני כי לא קמה הצדקה להתערבותנו. כאמור, למפקד הצבאי נתונה סמכות רחבה, מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה, כדי להרתיע מפגעים פוטנציאליים נוספים מלילך בדרכיו של המחבל אשר קיפד באחת, ברצח מְזוּנֵעַ, את חייהם של 3 אנשים תמימים, שכל 'חטאם' הוא עצם היותם מי שהם – יהודים, ופצע נוספים. אמנם, קיימת הסתברות נמוכה לרמה נמוכה של נזק כתוצאה מפעולת ההריסה, אך בהינתן התועלת הצפויה מהריסת הדירה בדרך זו דווקא, למען יראו וייראו, ובהינתן דרך הביצוע, הזהירה והכירורגית, לא ניתן לומר כי מדובר בפעולה בלתי-מידתית. ממילא, לא קמה הצדקה להתערבות שיפוטית,

בסמכותו הרחבה של המפקד הצבאי, שמטרתה הצלת חיי-אדם כפשוטו. חזקה על המשיבים, כי הדברים שהוצגו על-ידם בדיון הגלוי, וכן בהמשך בדיון במעמד צד אחד, ייושמו בשטח, בעת ביצוע ההריסה, כדי להביא למקסום ההרתעה מחד גיסא, ולמזעור הפגיעה בחפים מפשע מאידך גיסא. כל זאת כמובן במידת האפשר, ובכפוף למגבלות ולצרכים המבצעיים.

17. נוכח כלל האמור, אציע לחברותי כי נורה על דחיית העתירה, בהעדר עילה להתערבותנו.

עוד אציע, בנסיבות העניין, כי לא נעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מצטרפת לתוצאה שאליה הגיע חברי השופט נ' סולברג שלפיה אין עילה להתערבותנו בנסיבות המקרה.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה לפסק דינו של חברי השופט נ' סולברג, למסקנתו ולנימוקיו.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט נעם סולברג.

ניתן היום, כ"ט באייר התשפ"ב (30.5.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט